

staden, som alle ved alle mulige Lejligheder have talt om, at de nære Kærlighed til og have Interesse for. Det er dog sjældnere, at man ser denne Interesse faa et praktisk Udslag. Det, denne store Stand, Middelstanden, hestæftiger sig med og hovedsagelig vil komme til at bestæfte sig med i dette Kvarter af vor By, er Vareomsætning. Tænke vi os nu Godsbanegaarden blive lagt i denne ret store Afstand fra den gamle By, gælder det virkelig for den store Middelstand om, at der derfra bliver saadanne Færdselslinier ind til den gamle By, som den skal ind til med sine Varer, at den er i Stand til at faa dem bragte dertil under Transportforhold, der ikke blive for langsomme, og som følge deraf ikke for dyre. Forleden Dag da vi havde Eksportholdene til Behandling her i Tinget, forlangte Landboerne, og med Rette, at de vilde have Linierne uvidede og Transportforholdene forbedrede, for at Omsætningen kunde blive hurtigere, og for at de kunde faa deres Produkter paa Markedet i en bedre Tilstand end nu. Her foreligger der nu et Forhold, som Borgerne i Kjøbenhavn have Ret til at forlange, at Rigsdagen skal have Øje for, naar den begynder at lægge offentlige Bygninger i denne Kant af Byen. Der maa tilvejebringes Færdselslinier ud til denne Kant af Byen, som Varerne kunne transporteres ad, uden at Omkostningerne ved Transporten blive saa store, at Varerne derved fordyres i alt for høj Grad for Befolkningen. Det er ud fra det samme Synspunkt, at vi nu argumentere her, som de Herrer argumenterede ud fra forleden Dag med Henhyn til Landbrugsproduktens Forsendelse. Vil man sige, at det var Eksporthold, medens det, der her er Tale om, er den indenlandske Omsætning, vil jeg dertil svare, at Omsætningen i Byen her kræver lige saa megen Opmærksomhed som Omsætningen i andre Dele af Landet og for andre Samfundsklasser. Vi maa være opmærksomme paa, at vi ikke have Raad til at undlade at være forudseende, og jeg skal saaledes minde om, at der ude paa Besterbro foran det Terrain, hvor Personbanegaarden er projekteret at skulle ligge, er opført en ny Bygning, „Panoptikon“, som sikkert enhver ved, og vi vide fra Jærnbahnforhandlingerne, at den højterede Indenrigsminister bemærkede, saa vidt jeg husker, at det vilde koste mellem een og to Millioner Kroner at faa denne Bygning flyttet, og den laa efter hans Mening i Vejen for Banegaarden; hvis den ikke bliver flyttet, saa vil Personbanegaarden komme til at ligge som en Slags Bagbygning til Panoptikon. En saadan Beliggenhed for vore offentlige Byg-

ninger kunne vi ikke være tjente med, og vi have ikke Lov til at være saa lidet forudseende her at opføre en dyr Bygning og saa om forholdvis saa Nar, for at faa en passende Beliggenhed for en offentlig Institution, at koste Millioner af Kroner paa at faa den revet ned. Derfor har jeg allerede i 1886—87 og i 1887—88 tilladt mig at pege paa denne Sags Ordning, og jeg har da peget paa, at vi i Kjøbenhavn havde Krav paa, at der visstes denne Sag Opmærksomhed fra Rigsdagens Side, fordi den i aller højeste Grad vilde have Indvirkning paa, hvorledes vi her kunne faa vore Varer omsætte, og hvorledes vore Færdselslinier kunne blive i vor By. — Vi Socialdemokrater indbragte i den tidligste Tid, vi have sidet i Rigsdagen, et andet Forslag til en Omregulering af vor By, men vi havde ingen Fornøjelse af det. Der blev ganske vist vedtaget et Lovforslag, men det blev saaledes ødelagt i det andet Ting, at Kommunen ikke vilde benytte det. Det var et Forslag til en Ombygning af de usunde Kvarterer i vor By. Det er muligt, at det vil gaa med mine Udtalelser i Dag, med det, jeg her har peget paa, som det gif med denne Sag. Have vi imidlertid stillet os saaledes, som vi have, saa vi i alt Fald ansvarsfrit. Vi have peget paa det og sagt, at dette burde man have sin Opmærksomhed henvendt paa, saaledes kan det komme til at se ud, saaledes ville vore Færdselslinier kunne blive, saaledes kunne vi lette Erhvervslivet i vor By. Vi have gjort det, da vi vide, at det jo dog er Arbejderbefolkningen og Middelstanden, der tillige med de øvrige Erhvervsgræne i vort Land skulle staa Midlerne til Veje til de offentlige Bygninger og den dyre Administration. Vi have Lov til at forlange een Ting, og det er Plads til at røre os, Plads til at arbejde, Plads til at færdes omkring. Vi have ikke Raad til — saaledes som det lod til, at den højterede Indenrigsminister mente de havde oppe i det høje Ministerium — at være tunge og langsomme i Vendingen, at være sene i vore Bevægelser. Rastløst Liv og rastløst Arbejde ville vi have i vor By. Derfor ville vi, at man, naar der er Tale om offentlige Forhold, skal se paa, at det almindelige borgerlige Erhvervsliv kan faa Plads til at røre sig, og derfor haabe vi, at der maa blive stænket denne Sag i det mindste nogen Opmærksomhed.

B. Jørgensen: Da Finanslovsforslaget var til første Behandling, tillod jeg mig at udtale, at jeg vilde ønske, vi i en nær Fremtid kunde naa saa vidt, at vi kunde faa en ny Bygning opført for det store kongelige